

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 615/2015
03.09.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног А.Т., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног А.Т., адвоката М.И., поднетом против правноснажне пресуде Вишег суда у Зрењанину К 111/11 од 16.05.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 75/15 од 20.04.2015. године, у седници већа одржаној 03.09.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.Т., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Зрењанину К 111/11 од 16.05.2014. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 75/15 од 20.04.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Зрењанину К 111/11 од 16.05.2014. године, окривљени А.Т. оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, за које му је утврђена казна затвора у трајању од три године и због кривичног дела омогућавање уживања опојних дрога из члана 247. став 2. у вези става 1. Кривичног законика за које му је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од три године и шест месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 23.03.2011. године до 07.07.2011. године.

На основу члана 246. став 7. КЗ од окривљеног су одузети предмети таксативно набројани у изреци првостепене пресуде, за које је одређено да се имају уништити након правноснажности пресуде.

На основу члана 264. став 4. ЗКП, окривљени је ослобођен од плаћања судског паушала и трошкова кривичног поступка те је одлучено да исти падају на терет буџета.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 75/15 од 20.04.2015. године, одбијена је жалба браниоца окривљеног, а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда бранилац окривљеног А.Т., адвокат М.И., поднео је захтев за заштиту законитости због повреда закона из члана 485. став 1. ЗКП и у вези члана 88, 98. и 419. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд наведене пресуде преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или их укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног А.Т. је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. ЗКП, прописани су разлози за подношење захтева за заштиту законитости од стране лица овлашћених за подношење захтева (члан 483. став 1. ЗКП), па између осталих у члану 485. став 1. тачка 1) ЗКП, као разлог предвиђена је повреда закона.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП, ограничени су разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости, па следствено томе, окривљени на основу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП, може поднети захтев за заштиту законитости само због повреде тог закона, прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тач.1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тачка 1) до 3) и члану 441. ст.3. и 4. учињених у првостепеном и поступку пред Апелационим судом. Бранилац окривљеног који има право да у корист окривљеног предузима све радње које може предузети само окривљени у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, може поднети захтев за заштиту законитости искључиво из разлога прописаних чланом 485. став 4. ЗКП.

Бранилац окривљеног А.Т. у захтеву истиче да су побијане правноснажне пресуде донете уз повреду одредби члана 88. и 98. ЗКП, наводећи да је суд био дужан да непоуздан исказ сведока М.Ш. провери, допуни, односно разјасни у складу са чланом 98. став 3. ЗКП, као и да провери признање окривљеног у смислу члана 88. ЗКП. У захтеву бранилац окривљеног указује и то да је суд поступио супротно одредби члана 419. ЗКП и пресуду засновао на исказу сведока М.Ш. који је дала пред истражним судијом а не на главном претресу. Повреда одредбе члана 419. ЗКП, према наводима захтева, огледа се и у томе што на главном претресу није изведен доказ у односу на кривично дело описано под тачком 2. изреке првостепене пресуде, који се односи на количину тетрахидроканабинола у тзв. „цоинтима“, због чега је остало нејасно да ли је окривљени дао другима да уживају опојну дрогу или не.

С обзиром на то да повреде Закона из члана 88, 98. и 419. ЗКП, не представљају разлоге за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца у смислу члана 485. став 4. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Бата Цветковић,с.р.**

